

Maribor, 4. 7. 1927
Ljubljana, 11. 7. 1927

Koncertni program

akademskega pevskega zbora

iz Ljubljane

1. V brezupnosti.

Moči, moči mi daj, moj Bog,
da ko napade me obup,
ne vklonim silam se nadlog,
jim stancovitnost stavim vkljub!

Moči, moči mi daj, moj Bog!
tak krepke, kakor zid gorā:
Da če se zruši svet okrog,
propast me najde še moža.

Simon Jenko.

2. Jutro.

Mirno vse po dolu,
mrak jutranji nad vasjo...
Ziblje se škrjanček v sanji,
dremlje še nebo.
Somrak gine

in iz njega vztajajo planine...

Glej, izza gorē
prihiti mi zlatokrili prvi žar
lahno se smeje.

Prvi žar,
neba mogočni čar,
vir življenja,
vsega hrepenenja!
Oj, kako hiti veselo,
v selo belo,
v gnezdo gre drobno,
ptičici odpre oko...

Njemu bratov pa sledi krdelo,
blesek nad vasjo!
In škrjanček se iz gnezda dvigne,
k nebu švigne,
grlo pesem mu drcbi,
glasov sto in sto zveni,
glasov sto in sto veselja poje:

Ti, ki bivaš nad višino,
ti, ki čuvaš mi dolino,
ti, ki zreš v srea globino,
čuj molitev duše moje!

Josip Frenensfeld-Radinski.

3. Kregata se baba in devojka.

Kregata se baba in devojka
za Ivana, mladega pastirja.

Baba pravi: Moj je lepi Ivan!
A devojka: Moj je lepi Ivan!

Baba hrani troje veder vina,
a devojka vrtec samih rožic...

K babi grem, da ji popijem vino,
a devojko ljubim dokler diham!

Cvetko Golar.

4. Mesec v izbi.

Svetlo pred posteljo,
glej, mesec sijé,
kot kadar sneg blesteči
vso zemljo pokrije.
Obrnem glavo navzgor...
Glej, mesec čist in tih.
Spet nagnem glavo
in k tebi v daljavo,
tja k tebi moj daljni dom,
vas, mi splava tožen vzdih!

Litaip-Zupančič.

5. Skala v Savini.

»Oj, dober večer, dékle! — Kam? —
Četudi te še ne poznám,
čegava in od kod si ti?« —
»Hodá imam še ure tri;
tri ure še imam hodá,
pač pozno, pozno bom domá.«
»Mrači se in samotna pot,
smem jaz li spremljati te tod?« —
»Še nikdar strah me bilo ni —
o, ne bojim se jaz noči!«
»Prehodil že sem križem svet
in lepih videl sem deklet:
Najlepša ti si izmed vseh
po mestih, trgih in vaseh! —
Srcé, ti meni vnela si,
pokoje mi dušni vzela si. —
Ne sliši nihče, vse molči,

Savina mimo le šumi. —
Ne vidi nihče, temen mrak...
Poljub mi dekle daj sladák! —
Bežiš?! O, ne, ne! Še nocoj
v ljubezni združim se s teboj!« —
A ona, ona na vso moč
beži pred tujcem v temno noč.
In on za njo, ž njoci vštric, pa kam?
Kam dirjata, ne ve ni sam.
»Postoj, postoj! — Oh, še nocoj
v ljubezni skleneš se z menoj!« —
In dalje, dalje na vso moč
beži pred njim — kam! V črno noč.
»Tu združim zdaj se jaz s teboj! —
Imaš pogum — pa za menoj!«
To bil je skok čez skalni rob,
tja dol v Savine mokri grob!
Od strasti gnan za njo on — kam?
V tolmun globoki pada sam.

Anton Aškerc.

6. Vaso valec.

Sinoči sem posteljo pustil,
ob zoru domov sem prišel,
oči od bedenja rdeče,
na prsih sem šopek imel.
Skrbljivo me mati pokara,
pokara me oče ostró,
očitanje njiju mevžali,
pri srcu je meni hudó.
A moti se oče in mati
ponočnih dolžec me grehob;

saj prišel sem z groba prelube,
nikakor iz ljubinih sob.

Na šopku ni jutranja rosa,
od solz mi je šopek rosan.
Ni trgan na ljubinem oknu,
na ljubinem grobu je vbran.

S. Gregorčič.

7. Kmečka balada.

»Ej, jaz pa pojdem na semenj, jaz
fantič mlad!
Da kupim svoji ljubici tam prstan
zlat,
da kupim svoji ljubici srce sladkó,
morda potem me rajši kaj imela bo.«

»E! Fantič, le ne hodi na semenj
nikar!...

Poslušaj starca, kaj ti dem: Zapij
denar!

In kadar proti noči že boš ves pijan,
gorjačo stisni grčavo v krepko si dlan.

Potem po stezi k' viru,
veš, napoti se,
in kdor jo spremljal bo,
njega poloti se!...«

Oj, župnik, župnik, trdi mož!
zvonovi ne pojo,
pogrebcev par in tiho ga
tja v kot nesó. —

Oton Župančič.

8. Spak.

Žari na vzhodu jutra svit,
Tomaž pa ribe gre lovit!
Meglen nad morjem pajčolan
in čoln se ziblje tja čez plan.
Vesla Tomaž, vesel vesla,
saj danes zopet rib prodaja.
Pa vzame sak

in ga spusti v globino...
Vzdigne... »Kaj ni nič?« —
Spusti ga drugič. —
»Zopet nič?«

»To mi nagaja sam hudič!«
Spusti v globino tretjič sak —
»Hoho! Sedaj je pa težak!«
»Kaj dvigne! — Kozla črnega!
Ustraši se, obrne ga.

Res! Kozel črn je in rogat,
kosmat ves, grdogled, bradat!
Kako Tomažu se reži!

Kako žarijo mu oči!
Prekriža se Tomaž — in spak —
sam skoči v merjé! Bil je vrag!

Anton Aškerc.

9. Kosa.

Koso nekdo kleplje svojo,
čuj, nekje tam sred vasi!
Ostro rezko to klepanje
skoz večerni zrak zveni.

Jutri rano pa bo trava
padala pod kosoj toj,
in cvetov po polji mnogo
palo mrtvih bo pod njó.

Slušam, slušam to klepanje,
bog ve., kaj da se mi zdi.
Smrt je, ki tam kleplje koso,
da ž njoj mene pokosi.

Anton Aškerc.

10. Kam si šla mladost...

Kam si šla mladost ti moja,
kakor solnce za goro?
Hladna je večerna zarja
in neskončna noč za njo...

Jaz pa pojdem na plesišče,
dekle moje le z menoj!
Polko gdeci zaigrajo,
oj, to plesal bi s teboj

vse do jutra, vse do solnca
ljubil, rajal kot vihar,
in ugasnil v divji strasti,
kot ugasne bliska žar!

Cvetko Golar.

11. Dedek Samonog.

Pase dedek Samonog,
čredo vrača skok na skok,
ovce bele, koze črne.

Kadar čredo vso zavrne,
koze, ovce, Samonog,
kadar čredo vso napase,
druga noga mu izrase.

Oton Župančič.

12. Počitek pod goro.

Davno, davno ptički so že odleteli,
v daljo vsi oblaki tihi so skopnели.
Jaz le in ta gora še ostala sva,
kakor da nikdar se ne nagledava.

Litaipе — Ferdo Kozak.

13. Pesem nočnega čuvaja.

Ura bije deset,
bojte se fantje deklet!

Jaz vam pa voščim lahko noč,
čeval vas bodem celo noč,
ko bom čeval ne bodem sam,
z mano bo Bog in svet' Florjan!

Ura bije enajst,
varujte ognja otrók,
potem pride velik jok.

Ura je že polnoči,
čuvaj vpije sred' vasi.

Ura je že pol ene,
grešnik poboljšaj svoje življenje.

Ura je že ena preč,
grešnik ne delaj greha več!

Jaz vam pa voščim lahko noč,
čuval vas bodem celo noč,
ki bom čuval ne bodem sam,
z mano bo Bog in svet' Florjan!

LJUDSKE PESMI.

1. Vóznica .

Mene pa glavica boli
za moje lepo lice.
U vózo so me djali
nikdar me ž nje peljali.
Noter v to vózo glóbooko
noter v hudó temnico.
Bog reš' me 's te nevolje
in s'te vozé globoke!
Ne vidim solnca rumen'ga,
ne belega več dneva.
U vózo so me djali
nikdar me ž nje peljali.

2. Smrt na duri potrklja...

Smrt na duri potrklja —
Mlada hčerka si doma?...
Mati so hudo zavpili
k' so presrečno jo ljubili:
>Oh preljuba hčerka ti,
večna luč naj ti gori!<
Jo na pare polčžili,
sveti križ ji v roke dali,
vsak naj jo z vodó škropi,
Bog naj dušo porosi...

3. Anzer, pobič mlad.

Anzer, Anzer pobič mlad
šiva šolne v belem grad',
pod tem mladim viretom,
pod tem mladim viretom.
Prva pošta prileti:
>Ljuba v gradu bolna leži.<
Če tezi naj le leži,
saj jej Bog to zdravje da.
Druga pošta prileti:
>Ljubo v grad spovedat gredo.<
Če gredo naj le gredo,
saj jej Bog to zdravje da.
Tretja pošta prileti:
>Tvoja ljuba mrtva leži.<
>Če si vmrla zavolj' me,
tudi jaz vmrjem za te!<

4. Ój tam za goro.

Oj tam za goró
škrjančki pojo,
za goró, za goró,
da zaspat ne mogó.
Škrjančki so peli,
so bili veseli
za goró, za goró,
da zaspat ne mogó.

5. Od mrtve deklice.

Moj kristjan, današnji dan
eno pesem pojmo mi
od ene mrtve deklice,
ki tukaj mrtva leži.

Eno uro, malo dni,
kar je mamka vmrla ji,
zdaj se pa nji godi takó
vse je pripravljeno b'ló.
Dan's se j' mislila možit',
nam enó veselje strit',
prišla je pošta od Boga,
in šla je s tega sveta .
Fantje in o deklice,
dobro vse premislite,
da človek ni prav nič na svet',
če je tud' mladih še let.

6. Ljubi konja jaše.

Ljubi konja jaše z Radgonskega grada,
na konjiči nese sivega Sokola.
Za klobukom nosi vejo rožmarina,
konjič zahrzgea, rožmarin razcvea.
Ljuba moja draga, kam bom jaz s
konjičem?<
>Ljubi moj predragi, v mojo belo
štaló!<
>Ljuba moja draga, kam bom jaz s
sokolom?<
>Ljubi moj predragi, v mojo svetlo
kamro!<
>Ljuba moja draga, kam bom z rož-
marinom?<
Ljubi moj predragi, v moje bele
nadra.
(Iz Kokošarjeve in Štrekljeve zbirke).